

Arrest

nr. 272 096 van 28 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X, en X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van het voormelde minderjarige kind, op 2 februari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 januari 2022, met kennisgeving op 11 januari 2022, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M., M. (...)
voornaam : M. (...)

+ 1 kind : - K.A. (...) (08.(...))

geboortedatum : (...).1974
geboorteplaats : Roodbar
nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/02/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht".

Het middel luidt als volgt:

"EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. De verzoekende partij had namelijk zijn persoonlijke situatie kunnen toelichten, in het bijzonder zijn medische situatie.

De verzoekende partij behoort tot een gezin (moeder en vader) met een minderjarige dochter: K.A. (...), geboren op 30 oktober 2008.

De bestreden beslissing werd opgelegd aan de moeder (M.M.M.M. (...)) en minderjarige dochter van het gezin.

De verzoekende partij had vooreerst kunnen toelichten dat namens de minderjarige A. (...) (°(...) 2008) een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend bij de burgemeester van hun verblijfplaats (de burgermeester van Mechelen, aangezien de verzoekende partij verblijvende is in het opvangcentrum van Mechelen) op 10 november 2022 (stuk 3). Deze aanvraag is momenteel in onderzoek.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf, is onder meer aangegeven om welke redenen het voor de minderjarige A. (...) onmogelijk is om terug te keren naar Iran. Bovendien is de minderjarige A. (...) sinds 1 september 2019 ingeschreven in de gesubsidieerde vrije basisschool De Parel (gelegen te 2800 Mechelen, St.-Jan Berchmansstraat 1). Zij volgde er met succes de schooljaren 2019-2020 en 2020-2021. Momenteel vervolmaakt zij het schooljaar 2021-2022 in de klas 6A. A. (...) presteert erg goed op school. Door de klasleerkracht wordt A. (...) geprezen voor haar inzet, zowel in de klas als thuis en de resultaten die zij heeft behaald.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat zowel de moeder als de minderjarige dochter van het gezin genooddaakt wordt om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige A. (...). Hierdoor zou ook de minderjarige genooddaakt worden om terug te keren naar Iran, hetgeen een breuk betekent in de scholing van de minderjarige (ondanks de goede resultaten die zij haalt en de langdurige periode dat zij reeds Nederlandstalig onderwijs volgt). Bovendien betekent dit dat de minderjarige het belang zou verliezen bij de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat dit het (aanhoudende) verblijf van de verzoekende partij in België veronderstelt.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op de medische situatie van de moeder van het gezin, zoals blijkt uit de bijgevoegde (recente) medische attesten (stuk 4).

Mevrouw M.M.M.M. (...) heeft een cardiovasculair risicoprofiel. Haar vader heeft reeds een acute myocardinfarct (AMI) gehad. Er werd bij haar daarom in november 2021 een cardiale stent geplaatst,

hetgeen verdere opvolging behoeft (stuk 4). Mevrouw M.M.M.M. (...) werd onder meer op 28 november 2021 opgenomen op de spoedafdeling na klachten van duizeligheid en bloedverlies. Er werd daarom een zorg en behandelplan opgesteld (stuk 4). De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat een breuk zou ontstaan in de voorziene medische opvolging, ondanks de ernst van haar aandoening.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het gezinsleven, de scholing van de minderjarige en de medische situatie van de moeder van het gezin vormen immers een essentiële elementen waarmee de verwerende partij dient rekening te houden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden. De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven. De bestreden beslissing werd opgelegd aan de moeder (M.M.M.M. (...)) en minderjarige dochter van het gezin.

De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat namens de minderjarige A. (...) (°(...) 2008) een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend bij de burgemeester van hun verblijfplaats (de burgermeester van Mechelen, aangezien de verzoekende partij verblijvende is in het opvangcentrum van Mechelen) op 10 november 2022 (stuk 3). Deze aanvraag is momenteel in onderzoek.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf, is onder meer aangegeven om welke redenen het voor de minderjarige A; (...) onmogelijk is om terug te keren naar Iran. Bovendien is de minderjarige A. (...) sinds 1 september 2019 ingeschreven in de gesubsidieerde vrije basisschool De Parel (gelegen te 2800 Mechelen, St.-Jan Berchmansstraat 1). Zij volgde er met succes de schooljaren 2019-2020 en 2020-2021. Momenteel vervolmaakt zij het schooljaar 2021-2022 in de klas 6A. A. (...) presteert erg goed op school. Door de klasleerkracht wordt A. (...) geprezen voor haar inzet, zowel in de klas als thuis en de resultaten die zij heeft behaald.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat zowel de moeder als de minderjarige dochter van het gezin genoodzaakt wordt om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige A. (...). Hierdoor zou ook de minderjarige genoodzaakt worden om terug te keren naar Iran, hetgeen een breuk betekent in de scholing van de minderjarige (ondanks de goede resultaten die zij haalt en de langdurige periode dat zij reeds Nederlandstalig onderwijs volgt). Bovendien betekent dit dat de minderjarige het belang zou verliezen bij de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat dit het (aanhoudende) verblijf van de verzoekende partij in België veronderstelt.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op de medische situatie van de moeder van het gezin, zoals blijkt uit de bijgevoegde (recente) medische attesten (stuk 4).

Mevrouw M.M.M.M. (...) heeft een cardiovasculair risicoprofiel. Haar vader heeft reeds een acute myocardinfarct (AMI) gehad. Er werd bij haar daarom in november 2021 een cardiale stent geplaatst, hetgeen verdere opvolging behoeft (stuk 4). Mevrouw M.M.M.M. (...) werd onder meer op 28 november 2021 opgenomen op de spoedafdeling na klachten van duizeligheid en bloedverlies. Er werd daarom een zorg en behandelplan opgesteld (stuk 4). De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat een breuk zou ontstaan in de voorziene medische opvolging, ondanks de ernst van haar aandoening.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betoogt in haar middel dat zij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord. Het gaat volgens haar om elementen die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. Zij had namelijk haar persoonlijke situatie kunnen toelichten, in het bijzonder haar gezinssituatie en haar gezondheidstoestand. Zij wijst erop dat voor de minderjarige dochter op 10 november 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat deze dochter sinds 2019 naar de basisschool gaat in België en daar goede resultaten haalt, dat de bestreden beslissing een belangrijke impact heeft op de primaire belangen van de minderjarige nu dit een breuk betekent in de scholing en dat zij ook haar belang zou verliezen in de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst de verzoekende partij op recente medische attesten die zij toevoegt aan haar verzoekschrift omtrent haar cardiovasculaire problemen. Zij meent dat de bestreden beslissing een breuk zou betekenen in de voorziene medische opvolging.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM echter op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van

het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepalingen zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen bevindt zich in het administratief dossier een evaluatienota in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 7 januari 2022, die het volgende vermeldt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

– Hoger belang van het kind : betrokkene heeft één minderjarig kind in België. Het minderjarig kind diende een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat negatief werd afgesloten. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

– Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

– Gezins- en familieleden : betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

De echtgenoot van betrokkene verklaarde (gehoor DVZdd.22/05/2019) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Betrokkene zelf verklaarde (gehoor DVZ dd.22/05/2019) één zus en twee broers in België te hebben. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

– Gezondheidstoestand : de echtgenoot van betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.22/05/2019) dat bij een operatie aan zijn hart een stent is geplaatst. Betrokkene zelf verklaarde (gehoor DVZ dd.22/05/2019) hartproblemen, een lage bloeddruk te hebben en dat de linkerkant van de nieren niet goed werkt. Betrokkene legde bij het gehoor van het CGVS dd.19/11/2020 en 08/01/2021 één diagnosekaart (dd.08/04/2019), zes medische attesten i.v.m. haar nierproblemen (dd.09/06/2019, 22/08/2019, 03/10/2019, 15/01/2020, 17/08/2020 en 17/08/2020), twee medische voorschriften (dd.06/04/2020 en 13/08/2020) en vier afschriften van medische beeldvorming (dd.20/04/2015), twee brieven i.v.m. een bezoek aan de psychotherapeut (dd.30/09/2020 en 18/11/2020). De echtgenoot van betrokkene legde bij het gehoor van het CGVS dd.20/11/2020 zes medische documenten (dd.11/04/2019, 02/04/2020, 27/06/2019, 19/07/2019, 10/08/2019 en 09/04/2020) en een colonoscopie in 2009, neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkenen in de onmogelijkheid verkeren om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkenen om medische redenen niet verwijderd kunnen worden, komt het hen toe om de DVZ hiervan op de hoogte te

brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaren die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit deze nota blijkt dus dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind, met inbegrip van de scholing, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Voor zover de verzoekende partij de schending van haar familieleven aanvoert volgt de Raad de motivering van de verwerende partij in de nota van 7 januari 2022. De verzoekende partij ontkent niet dat het hele gezin verplicht wordt het Belgisch grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing geen breuk in het gezinsleven veroorzaakt. Daarnaast kan worden gewezen op de mogelijkheid om een verlenging te vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten, als bijvoorbeeld op die manier een schooljaar kan worden afgewerkt. Verder verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom het feit dat haar dochter naar een school in het land van herkomst zou gaan een negatieve impact zou hebben op haar inzet en resultaten. Zij beperkt zich tot een niet-geconcretiseerd betoog waarbij zij het louter niet eens lijkt te zijn met de bestreden beslissing zonder in te gaan op de precieze gevolgen voor de opleiding van haar dochter. Zij maakt niet aannemelijk waarom een verhuis naar het land van herkomst – waar het gezin ten slotte tot 2019 heeft verbleven – en het overschakelen naar een school in het land van herkomst een kwalijk gevolg vormt voor haar minderjarige dochter. Zij toont niet aan met welke elementen door de verwerende partij geen rekening werd gehouden. De Raad acht deze motieven bovendien ook niet kennelijk onredelijk. Minstens maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat ze dit wel zouden zijn. Deze motieven blijven dan ook overeind, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen of op kennelijk onredelijke wijze rekening zou gehouden hebben met het schoollopen van de dochter of het hoger belang van het kind in het algemeen.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat voor haar dochter een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, wijst de Raad erop dat een dergelijke procedure niet schorsend is. Het staat de verzoekende partij vrij om vanuit het land van herkomst een nieuwe aanvraag in te dienen voor haar dochter indien zij meent aanspraak te kunnen maken op een machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen zoals voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand beperkt de verzoekende partij zich tot het wijzen op haar cardiovasculair risicoprofiel en de stelling dat een terugkeer een breuk zou betekenen in de medische opvolging. Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij in haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan de bestreden beslissing de cardiovasculaire problemen mee in overweging heeft genomen. De verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift te duiden welke specifieke elementen relevant zouden zijn geweest bij een gehoor en de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Waar zij medische stukken toevoegt aan haar verzoekschrift kan slechts worden afgeleid dat hieruit niet meer blijkt dan hetgeen al was geweten. Het feit dat er sprake is van een behandeling wordt niet ontkent door de verwerende partij, maar deze laatste wijst er in haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet terecht op dat geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet kan reizen, dat de mogelijkheid bestaat om een verlenging te vragen van de termijn voor vertrek – hetgeen de verzoekende partij niet deed – en dat het de verzoekende partij eveneens vrij staat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen. De verzoekende partij ontkent niet dat zij geen dergelijke aanvraag indiende. Ook in het kader van haar verzoekschrift concretiseert zij niet waarom de verdere behandeling en opvolging onderbroken zou

worden door een terugkeer naar het land van herkomst, laat staan dat een verdere behandeling of opvolging er onmogelijk zou zijn.

Uit bovenstaande blijkt dat niet kan worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur haar hierover had moeten horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoek om internationale bescherming de mogelijkheid had alle elementen aan te brengen die zij nuttig achtte en dat zij bij die gelegenheid ook werd gehoord.

Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert merkt de Raad op dat het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd en de bestreden beslissing dus niet tot gevolg heeft dat het gezin gescheiden wordt.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat zij overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU